

Trei broscuțe

Trei broscuțe curioase s-au aventurat într-o bună zi departe de lacul în care au trăit întotdeauna și au pornit și ele prin lume. În apropierea lacului era o fermă frumoasă.

Broscuțele noastre își începuseră călătoria din bătătură. Le-au zărit însă două găini care, cu gura apă, s-au repezit asupra lor cu ciocurile ascuțite, bucuroase că astfel vor mai schimba și meniul.

Dar broscuțele noastre erau deștepte și îndrăznețe. Tocmai în acea clipă, fermierul așeză în fața intrării în grajd bidonul de lapte. Din două salturi uriașe, cele trei broscuțe s-au azvârlit în bidon și s-au pomenit că înoată în lapte. La început, s-au simțit bucurioase și chiar extaziate. Apoi însă începură să se îngrijoreze. Trebuia neapărat să iasă de acolo cât mai curând, încrucât un fermier înfuriat era mai rău decât niște găini...

Încercără ele iar și iar să iasă, însă gura bidonului era strâmtă, iar pereții săi metalici, netezi și lunecoși.

Cea dintâi broscuță era pesimistă. Se trudi un pic și apoi zise:

- Nu vom ieși niciodată de aici. Acesta ne este sfârșitul.
Se lasă să lunece și se îneacă.

Cea de-a doua broscuță era o intelectuală, cunoscând multe despre lichide, salturi și legile fizicii. Făcu iute niște calcule, ținând cont de distanța până la gura bidonului, de diametrul acesteia, de forța necesară pentru săritură, de greutatea sa, de legea gravitației și accelerație. Găsi formula corectă și făcu săritura cu multă putere. Dar... nu ținuse seama de mânerul bidonului, aşa încât dădu teribil cu capul de acesta, își pierdu simțirea și sfârși și ea pe fundul bidonului.

Cea de-a treia broscuță n-a încetat nici o clipă să înoate și să lupte din răsputeri pentru a rezista. Laptele s-a transformat până la urmă în unt, lunecos, dar solid, și astfel broscuța noastră a izbutit să sară cu ușurință afară.

Indiferent cum merg lucrurile, să nu deznađăduim nicicând, ci să luptăm din răsputeri pentru a rezista.

Norul și Copăcelul

Un foarte Tânăr norișor cobora pentru prima oară din ceruri împreună cu un șir de nori denși și cu înfâțișarea ciudată. Pe când treceau deasupra unei câmpii foarte întinse și uscate de secetă, ceilalți nori, cu mai multă experiență, îl zoriră:

- Hai iute, dacă te oprești aici, ești pierdut!

Norișorul nostru era însă curios din fire, aşa cum sunt toți tinerii, și se lăsa să lunece spre capătul șirului de nori, care acum semăna cu o cireadă de vite bune de înjugat.

- Dar ce faci? Mișcă-te odată! Șuieră dinapoaia lui vântul.

Însă norișorul nostru zărise un copăcel veștejtit, iar vântul îi foșnea frunzele aproape uscate. Și nici una nici două l-a întrebat:

- Cum îți petreci tu viața pe aici?

- Ei... cu soare și vânt. Este un pic cald, dar nici un pic de apă. Dar tu cum îți petreci viața?

- Tot cu soare și vânt.... și zburând de colo-colo pe cer.

- Viața mea e tare scurtă. Atunci când se va întoarce soarele cel arzător, probabil n-am să mai fiu.

- Și eu mă voi transforma în curând în ploaie și voi cădea pe pământ. Aceasta îmi este menirea.

Copăcelul stătu o clipă pe gânduri și apoi spuse:

- Știi că la noi se spune că ploaia este ruptă din Rai?

- Nu mă credeam atât de important, zise râzând norișorul.

- Probabil că nu voi mai ști niciodată cum e ploaia, zise copăcelul cu tristețe.

Norișorul nostru cugetă o clipită și apoi zise:

- Aș putea picura eu ploaia asupra ta....

- Dar astfel tu ai muri...

- În schimb, tu ai înverzi, zise norișorul și se lasă să cadă, transformându-se într-o ploicică ce avea culorile curcubeului.

În ziua următoare micuțul copăcel înverzi.

**„Doamne, fă din mine o candelă. Aș arde eu,
este adevărat, dar astfel le-aș dăruî celorlalți lumină.”**